

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. S., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 40/2011 z 21. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2012 doručená sťažnosť R. S., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 40/2011 z 21. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/2009 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, s uložením ochranného dohľadu na dobu jedného roku. Sťažovateľ proti tomuto rozsudku podal odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 32/2010 ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľ podal dovolanie proti tomuto rozsudku, toto však najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 40/2011 odmietol. Sťažovateľ namietal postup dovolacieho súdu s tvrdením, že tento sa nedostatočne vysporiadal s tým, že jemu ustanovený obhajca nedostatočne vykonával svoje povinnosti voči nemu, pretože ho nenavštívil v ústave na výkon trestu, podal nekvalifikované podanie na uvedený súd a dôsledkom toho bola skutočnosť, že podanie dovolania bolo aj neúplné, pretože v ňom neboli zdôvodnené dôležité právne otázky vzťahujúce sa na vec, čím sa potom najvyšší súd nezaoberal. V konečnom dôsledku mu tak nebola daná možnosť sa dostatočne obhajovať pred najvyšším súdom a použiť všetky potrebné argumentácie na svoju obhajobu. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 1 Tdo 40/2011 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 6 ods. 1, tiež čl. 13 dohovoru a zároveň právo na právnu pomoc zaručené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR v spojitosti s čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 40/2011 zo dňa 21.9.2011 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa podľa záverečného vyčíslenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť prerokuje predbežne na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva lebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napadnutým rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiada vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 40/2011.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

„Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného

R. S. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, neobstoí. Obvinený konkrétne neuviedol, v čom vidí nezákonnosť vykonaných dôkazov, ale obmedzil sa len na namietanie skutočnosti, akým spôsobom vykonané dôkazy nižšie súdy tieto vyhodnotili. Napádanie skutočnosti, že súdy vyhodnotili vykonané dôkazy v neprospech obvineného neznamena, že by dôkaz mal byť vykonaný nezákonným spôsobom. “

Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v dovolaní proti rozhodnutiam súdov nižšieho stupňa, zrozumiteľne a jednoznačne uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba dovolanie odmietnuť. V jeho rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd z napadnutého rozhodnutia nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Najvyšší súd vychádzal z dovolacích dôvodov uvedených právnym zástupcom sťažovateľa, pretože bol nimi viazaný (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku), a nebolo jeho povinnosťou zisťovať, či tento so sťažovateľom komunikoval pred konaním alebo nie. Navyše, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, sťažovateľ pred týmto súdom ani nenamietal nesprávny postup svojho právneho zástupcu a v ničom neuviedol nedostatočnú právnu obhajobu pred týmto súdom v takom rozsahu, aby sa tento musel uvedenou skutočnosťou zaoberať.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012